

'Ontpoldering niet inhoudelijk getoetst'

De Raad van State heeft het plan om de Zeeuws Vlaamse Hedwigepolder onder water te zetten alleen juridisch en niet inhoudelijk getoetst. De bezwaarden zijn zo buiten spel gezet.

Jan Peeters

Alleen het Europees Hof zou nog een streep kunnen halen door de ontpoldering van de Koningin Hedwige. Vorige week verwierp de Raad van State bezwaren tegen de ontpoldering. Een beroep is niet mogelijk. "Een enorme tegenvaller", zegt Magda de Feijter, woordvoerder van de Stichting Red Onze Polders. De organisatie beaamt zich op de gang naar het Europees Hof. "Misschien wordt het een burgerinitiatief." Opgeven doet de stichting niet, want er gaan meer Zeeuwse polders onder de golven verdwijnen.

Voor waterloopkundige Wil Lases, oud-ambtenaar van Rijkswaterstaat, kwam het oordeel van de RvS niet als een verrassing. "Zij heeft zich gehouden aan het juridisch kader van een rijksinpassingsplan. Daardoor konden alleen mensen, die persoonlijk betrokken zijn bij het verlies van de Hedwigepolder bezwaar maken", aldus Lases. "Maar die kunnen niet beoordelen of het plan wetenschappelijk klopt. Daardoor is een wezenlijke groep van potentiële bezwaarmakers buitenspel gezet, te weten mensen die wetenschappelijke natuurkundige kennis hebben van het gedrag van de Westerschelde zelf." Lases probeert de overheid al jaren duidelijk te maken dat de beweringen en doelstellingen van het plan "wetenschappelijk onjuist" zijn.

"Het klopt bijvoorbeeld gewoon niet dat de ontpoldering van de Hedwige zal leiden tot natuurherstel van de Westerschelde", stelt Lases in een reactie aan KN. "Het kan er niet aan bijdragen en evenmin is de noodzaak tot uitbreiding van estuariene natuur aangetoond." Estuariene natuur is de specifieke natuur van een riviermonding. Volgens Lases heeft het plan zelfs geen enkele relatie met natuurherstel van de Westerschelde. "Deze blijft gewoon achteruitgaan."

Terwijl Lases niet de enige deskundige is die de aanvechtbaarheid van het plan naar voren heeft gebracht is dit door de behandelende ambtenaar, "een bioloog", als "ongewenste kennis" afgedaan, "wetende dat de indiener geen bezwaar bij de Raad van State kon maken". De provincie was daarvan op de hoogte gesteld, maar "deed daar niets mee".

Volgens Lases heeft de RvS forse steken laten vallen. "De Raad is voorbij gegaan aan de afspraak tussen Rijk en provincie, dat dit inrichtingsplan moet voldoen aan een duurzaamheid van dertig jaar. Zij erkent dat de ontwikkelingen veel sneller kunnen gaan dan in het plan staat maar laat dat liggen." De Raad ging inhoudelijk in op "gesteggel" over de ontwikkeling van habitatten en de snelheid van opslibben. "Maar zij heeft niet voorzien dat het helemaal niet nodig is om deels meer dan vier meter af te graven voor estuariene natuur. Juist het afgraven leidt tot versnelling van de opslibbing, omdat dat tegen de natuur ingaat. Het wordt gewoon een slibdepot." "Gênant", noemt Lases het.

Hoewel de Raad het bezwaar verworpen heeft zijn volgens Lases "de doelpalen tijdens de wedstrijd wel degelijk meerdere malen verzet". "De uitbreiding van estuariene natuur ging oorspronkelijk niet om natuurherstel van de Westerschelde, ook niet om natuurcompensatie van verschoven estuariene natuur, maar om compensatie voor de natuurorganisaties", stelt hij. De waterloopkundige neemt het de Raad kwalijk dat zij honderden pagina's dikke ecologische rapporten als richtsnoer heeft genomen die op één na aan het gedrag van de Westerschelde voorbij gaan. "Dat gedrag speelt in die rapporten in het geheel geen rol, maar dat gedrag bepaalt wel de mogelijkheden voor de biologie", aldus Lases.

Maar de grootste fout noemt Lases de onderschatting door de RvS van het gevaar van verzilting. "Juist door de afgravingen wordt het grondwatervoerend zandpakket open gelegd alwaar langzaam maar zeker het zoetere grondwater verdrongen wordt."

Volgens Lases "had de RvS alle reden om het plan af te wijzen, omdat het tegen de natuur in gaat en leidt tot onnodige kosten, alsmede tot de onomkeerbaarheid van de bestemming landbouwgrond, terwijl Nederland daar aan gehouden is." +

Witbalans

Misschien heb ik een of andere kerkelijke feestdag gemist, of misschien was het gewoon toeval – maar laatst zag ik op één dag drie onafhankelijke berichten op mijn Facebook-tijdlijn langsflitsen over jonge, hippe mensen die voor het kloosterle-

Foto: Leo Jjsvelt

ven hadden gekozen. De eerste was een skateboarder, die monnik was geworden. De tweede was voor zijn religieuze roeping tatoeage-artiest geweest. De kunstige inkttekeningen kropen vanuit zijn benedictijner pij over zijn nek en handen. De boodschap was duidelijk: deze mensen waren eerst Heel Erg Stoer en nu plots Heel Erg Vroom. Van het ene radicale, naar het radicaal tegenovergestelde. Van zondaar tot heilige. Van hipster tot middeleeuwer. Zoiets. Doet het altijd goed. Mensen houden van extremen. De registeraccountant die op een goede dag het roer omgooit en besluit administratieconsulent te worden, maakt nu eenmaal net wat minder indruk.

Het derde bericht was iets anders van toezetting. Dat ging over een Nederlands meisje dat laatst toetrad tot de Blauwe Zusters. Het artikel meldde dat ze hiervoor een "veelbelovende geneeskundestudent" was geweest. Dat vond ik een beetje neerbuigend. Want als er zoiets staat, mag men tussen de regels lezen: "Goh, wat zonde nou! Zo'n slimme meid..." Alsof al haar talenten vergooid zijn op het moment dat zij toetreedt tot een religieuze orde. Daarbij: er stromen in ons land jaarlijks ongeveer drieduizend nieuwe geneeskundestudenten in – me dunkt dat de zorgsector er toch wel ééntje zou willen afstaan aan onze ordes en congregaties, die immers nog lang niet op het punt zijn dat ze aan een *numerus fixus* moeten denken.

Omdat ik me nu eenmaal persoonlijk en professioneel vrij intensief met het geloof bezighoud, vragen mensen mij nogal eens of ik nooit een roeping heb gehad tot het religieuze leven. Ik moet ze dan gerust- of teleurstellen; mijn leven als echtgenoot, vader en stukjesschrijver past mij goed. De vraag verbaast mij eerlijk gezegd: de Kerk bestaat toch niet louter uit geestelijken? Zijn wij niet allemaal, elk op onze manier, geroepen?

Een bevriende zuster schreef mij laatst dat zij geloofde dat het gezinsleven de belangrijkste roeping van onze tijd is, belangrijker nog dan de roeping tot het religieuze leven. Haar stelling intrigeert me, juist ook omdat zij zelf ooit de doorvoelde keuze voor het contemplatieve bestaan maakte. Een familieleven lijkt de minder radicale roeping. Over al die duizenden skateboarders, tatoeëerders en veelbelovende geneeskundestudenten die op een goede dag een gezin stichten, zal je nooit één woord lezen. Maar inderdaad, juist ook zij doen ertoe, voor onze Kerk, voor onze wereld, meer dan Kerk en wereld vaak beseffen.

Anton de Wit
Zie www.antondewit.nl.

Foto: KN - Jan Peeters

Alle protest ten spijt: de Hedwige wordt toch ontpolderd.